

γιάννης αντάμης

**γύρω από
τους
αστραγάλους της**

αποσπάσματα

DREAM
FIGERS

Γιάννης Αντάμης
γύρω από τους αστραγάλους της,
αποσπάσματα

τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2015
www.dreamtigers.gr

Πολλές έννοιες - θα μπορούσα να έχω απαλλάξει τη ζωή μου από αυτές. Αυτή, όμως, είναι η στάση της ζωής μου. παρακαλώ, παρακαλώ, μεσιέ και μαντάμ, κυρίες, δεσποινίδες και κύριοι, προσπαθώ τόσο σκληρά να γίνω σαν κι εσάς. Ξέρω, δεν τα καταφέρνω, αλλά σας παρακαλώ προσέξτε πόσο σκληρά προσπαθώ. Τρεις ώρες για να διαλέξω κάποιο σκληρό καπέλο. Μιάμιση ώρα κάθε πρωί πασχίζω να κάνω τον εαυτό μου να μοιάσει με όλους εσάς. Κάθε λέξη που λέω έχει αλυσίδες περασμένες γύρω από τους αστραγάλους της. Κάθε σκέψη που κάνω είναι φορτωμένη με βαριά βαρίδια. Από τη μέρα που γεννήθηκα, κάθε λέξη που είπα, κάθε σκέψη που έκανα, όλα όσα έκανα, δεν ήταν φορτωμένα, δεμένα, αλυσοδομένα; Και, προσέξτε, ξέρω πως παρ' όλα αυτά δεν τα καταφέρνω. Ή, τα καταφέρνω πάρα πολύ καλά αλλά μόνο σε αναλαμπές... Σκεφτείτε όμως πόσο σκληρά προσπαθώ και πόσο σπάνια γίνομαι τολμηρή. Σκεφτείτε και δείξτε λίγο έλεος. Και φυσικά αμφιβάλλω, αν συνηθίζετε να σκέφτεστε ποτέ, μαϊμούδες, πίθηκοι. Τώρα ο σερβιτόρος έχει ολοκληρώσει τις οδηγίες για το πώς θα πάω στον πλησιέστερο κινηματογράφο.

«Ένα ακόμα Περνό» λέω.

**Jean Rhys, «Καλημέρα, Μεσάνυχτα», Μελάι
2006 (μετάφραση Αργυρώ Μαντόγλου)**

κάθε λέξη που λέω

χθες βράδυ είδα ένα όνειρο,

ήμουν, λέει, εγώ

ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι και
κοιμόμουνα,

κοιμόμουν και έβλεπα ένα όνειρο,

στο όνειρο αυτό ήμουν εγώ ή κάποια που
μου έμοιαζε,

κάποια που έπαιζε τόσο καλά τον ρόλο μου, που αν δεν ήμουν εγώ, θα πίστευα πως είναι αυτή, πως όχι, όχι, ξεχάστε το, μπερδεύτηκα, πάμε ξανά από την αρχή, χθες βράδυ είδα ένα όνειρο, ήμουν, λέει, εγώ εδώ, επάνω στο κρεβάτι μου, όχι, ήμουν ξύπνια, δεν κοιμόμουν, κοιμόμουν, δηλαδή, θέλω να πω κοιμόμουν μέσα στο όνειρο, έβλεπα ένα όνειρο μέσα στο όνειρό μου, είναι περίεργο, το ξέρω, αλλά συμβαίνει, σε εμένα, δηλαδή, συχνά, δεν ξέρω, αλήθεια, με προσέχετε; αλήθεια, μου συμβαίνει, κοιμάμαι, ονειρεύομαι, κι εκεί, μέσα σε αυτό που βλέπω, είμαι εγώ, με βλέπω να κοιμάμαι, δηλαδή, με βλέπω μέσα στο όνειρο, κι εκεί, μέσα στο πρώτο όνειρο, έρχεται, λέει, ένα άλλο όνειρο και τα αλλάζει όλα, αυτό ακριβώς χθες βράδυ έγινε, χθες βράδυ είδα ένα όνειρο, κοιμόμουν, ονειρευόμουν, κι εκεί, μέσα σε αυτό που έβλεπα, ήταν εγώ, είδατε; τώρα δεν είπα «ήμουν», αφού δεν ήμουν, αφού εγώ ήμουν αυτή που με έβλεπα, ήταν εγώ, λοιπόν, και ήταν ξαπλωμένη εδώ, επάνω στο κρεβάτι μου, ήτανε μόνη μου, όπως και τώρα που με βλέπετε, τι; όχι; δεν με βλέπετε; με ακούτε,

όμως, με διαβάσετε, μπορείτε να με φανταστείτε, να σχηματίσετε μια εικόνα μέσα στο κεφάλι σας, φροντίστε να είναι όμορφη αυτή η εικόνα, σας παρακαλώ, γιατί κι εγώ, είμαι, ήμουν τουλάχιστον, όταν ξεκίνησα να γράφω, όταν ξεκίνησα να σας μιλώ για το όνειρο που είδα χθες το βράδυ, ήμουν, ίσως και να είμαι ακόμα δηλαδή, δεν ξέρω, περνάει η ώρα, γερνάω, μεγαλώνω, δεν ξέρω, μπορεί και να ασχήμυνα, μα δεν σας νοιάζει εσάς αυτό, αφού εσείς μπορείτε, ναι, σας λέω αυτό να κάνετε, να σχηματίσετε μια εικόνα μέσα στο κεφάλι σας, οι εικόνες δεν γερνούν, δεν ασχημαίνουν, κι ας μην μου μοιάζει, αλλά φροντίστε να είναι αυτή η εικόνα όμορφη, έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν θα έχετε την ευκαιρία, έτσι νομίζω, δηλαδή, να τη συγκρίνετε με την πραγματικότητα, δεν ξέρω, ίσως κάποιοι από εσάς, θα δούμε, ας μην προτρέχουμε, ακόμα καν δεν γνωριστήκαμε, ας πούμε τώρα έτσι, για να δημιουργήσουμε μυστήριο, ότι πώς είμαι αλήθεια δεν πρόκειται ποτέ να μάθετε, μα εγώ το ξέρω, είμαι όμορφη, εγώ με βλέπω, με είδα χθες το βράδυ, εκεί στο όνειρο που έβλεπα, με είδα και ήμουν τόσο όμορφη που

κόντεψα αλήθεια να ξυπνήσω, όχι, δεν ξύπνησα, όχι ακόμα δηλαδή, συνέχισα να ονειρεύομαι και είδα, λέει, πως κοιμόμουν, κοιμόμουν και έβλεπα ένα όνειρο, κι ήτανε μες στο όνειρο εγώ, μια σαν κι εμένα, σαν εγώ, μα λίγο, ελάχιστα πιο όμορφη, τόσο όμως που μου ήταν αρκετό να δω πως όχι, δεν ήμουνα εγώ, αλλά πως ήτανε εγώ, δεν ξέρω, καταλαβαίνετε, άραγε, τη διαφορά; κι ήταν μόνη μου εδώ, επάνω στο κρεβάτι αυτό και όχι, δεν κοιμότανε, ήτανε ξύπνια, σας το είπα ήδη και πιο πριν, θα δείτε πως έχει σημασία, αλλιώς δεν θα επέμενα, θα έλεγα ίσως πως κοιμόταν, αυτή εγώ, αυτή εκεί που μου έμοιαζε, μόνο που ήταν λίγο, ελάχιστα πιο όμορφη, έτσι κατάλαβα ότι δεν ήμουν, αλλά ότι ήτανε εγώ, σας μπέρδεψα, το ξέρω, συγχωρήστε με, εγώ να βοηθήσω προσπαθώ, θα έλεγα, λοιπόν, ότι κοιμόμουν και ναι, νομίζω, έτσι κάπως θα ξεμπέρδευα, μα δεν κοιμόταν, είχε τα μάτια μου ανοιχτά, ήτανε ξύπνια, και ήταν εδώ, επάνω στο κρεβάτι αυτό και κάτω από αυτό εδώ το πάπλωμα, και ήταν, λέει, μόνη μου, έτσι τουλάχιστον μου φάνηκε, πως ήταν μόνη, στην αρχή, αλλά μετά είδα πως κάτι άλλο υπήρχε εκεί, κάτι

κινούνταν κάτω από το πάπλωμα, εγώ το έβλεπα, αλήθεια, καθαρά, αλλά αυτή, εγώ μέσα στο όνειρο, αυτή μονάχα το ένιωθε, πως δύο φίδια, λέει, ήταν εκεί, ανάμεσα στα πόδια μου, ήτανε παγωμένα και υγρά, ένιωθε πως με αγκάλιαζαν, το ένιωθε, αλήθεια, καθαρά, εγώ ούτε καν το είδα, μονάχα το φαντάστηκα, ότι κολλούσαν πάνω μου, ήτανε παγωμένα και υγρά, αλλά εγώ ήταν ζεστή, νομίζω ότι πάλευαν να κλέψουν του σώματός μου τη θερμότητα, ήταν ζεστή, ίσως και να είχε πυρετό, δεν ξέρω, για μια στιγμή έτσι μου φάνηκε, μπορεί να κάνω λάθος, κι επίσης ήτανε γυμνή, ήταν γυμνή όπως κι εγώ, γυμνή όπως χθες βράδυ που έπεσα, λέει, να κοιμηθώ και είδα ένα όνειρο, κι ήμουν μέσα στο όνειρο εγώ, γυμνή όπως και έξω από αυτό, όπως κι όταν ξεκίνησα να σας μιλάω για το όνειρο αυτό, όπως και τώρα, εδώ, ετούτη τη στιγμή, συγγνώμη, ίσως έπρεπε να σας το πω από την αρχή, όχι, για πείτε μου, εσείς που δεν με βλέπετε, που σχηματίσατε μια εικόνα μέσα στο μυαλό, πείτε μου πώς με φανταστήκατε; πόσοι από εσάς σκεφτήκατε πως είμαι, πως ήμουν έστω στην αρχή γυμνή; όπως γυμνή ήταν κι αυτή,

εγώ μέσα στο όνειρο που είδα χθες το βράδυ μέσα στο όνειρό μου, αυτή εγώ, αυτή εκεί που μου έμοιαζε, μόνο που ήταν λίγο, ελάχιστα ίσως, πιο γυμνή από όσο έχω υπάρξει εγώ σε όλη τη ζωή μου, ήταν γυμνή όπως τα δύο φίδια που τριγυρνούσαν ανάμεσα στα πόδια μου, τα ένιωθε άλλοτε να τυλίγονται γύρω από τους μηρούς μου και άλλοτε να κουλουριάζονται πάνω στα γόνατά μου, τα ένιωθε συνέχεια, δεν σταματούσανε στιγμή να τρέχουν πάνω στο γυμνό μου σώμα, το ξέρω, τα έβλεπα κι εγώ, μέσα στο όνειρό μου, όχι τα φίδια ακριβώς, εγώ έβλεπα μονάχα πως κάτι υπήρχε, κάτι κινούνταν διαρκώς κάτω από το πάπλωμα, ήξερα όμως πως δεν ήτανε εγώ, πως ήταν κάτι άλλο, εγώ ήταν ακίνητη, γυμνή και είχε τα μάτια μου ανοιχτά, κοιτούσε το ταβάνι, σκέφτηκα ίσως θα ήτανε νεκρή, είπα θα έχω πεθάνει, μες στο όνειρο το σκέφτηκα, έτσι νομίζω δηλαδή, μα ύστερα είπα δεν μπορεί, αφού ακόμα είναι ζεστή, αφού τα φίδια παλεύουν να κλέψουν του σώματός μου τη θερμότητα, η σκέψη μου ήταν λογική, ήτανε, δεν νομίζετε; πάντα είμαι τόσο λογική μέσα στα όνειρά μου, ό,τι κι αν δω, το αναλύω

πάντοτε, αλήθεια, πριν ξυπνήσω, θυμάμαι ονειρεύτηκα κάποτε, ένα βράδυ, πως είχα ανέβει, λέει, σε ένα βουνό, μπορείτε να το φανταστείτε; εγώ, που ούτε τις σκάλες του σπιτιού μου δεν μπορώ μόνη να σκαρφαλώσω, είχα ανεβεί εκεί, ψηλά, στην κορυφή κι είχα καρφώσει πάνω της μία λευκή σημαία, έτσι μου φάνηκε αρχικά, αλλά μετά, που κοίταξα καλύτερα, κατάλαβα πως ήταν ένα ρούχο, ναι, ήταν ένα λευκό πουκάμισο, δεν ήτανε δικό μου, εγώ ποτέ μου δεν φοράω λευκά, νομίζω δεν μου πάνε, εγώ είμαι πάντοτε γυμνή, γυμνή όπως και τώρα, κι αυτό το ρούχο, το πουκάμισο, ήταν τόσο αδιανόητα λευκό, που κόντεψα, αλήθεια, να ξυπνήσω, αμέσως το κατάλαβα, κάτι δεν πήγαινε καλά, έτσι, λοιπόν, κάθισα εκεί, στην κορυφή και άρχισα να σκέφτομαι, τίνος να είναι, άραγε, αυτό εδώ το ρούχο; μήπως το ξέχασε αυτός στο σπίτι μου χθες το βράδυ; μήπως το αγόρασα εγώ, να του το κάνω δώρο; κι ύστερα είπα, ποιος αυτός; μα αυτός πια δεν υπάρχει, και τότε ήταν που κατάλαβα ότι εκείνο το βουνό, που πάνω του είχα ανεβεί, που πάνω του το καθόμουνα, ήτανε ένας τάφος, κι ήτανε μέσα του αυτός,

μακάβριο, θα πείτε, μα το όνειρο ήτανε καλό, ήτανε όλα ωραία, ήταν γαλάζιος ο ουρανός, πράσινο το βουνό του, και το ποτάμι που κυλούσε κάτω, χαμηλά, κόκκινο σαν το αίμα, κι εγώ σκεφτόμουν τόσο λογικά, τόσο παράφορα λογικά, που κόντεψα στ' αλήθεια να ξυπνήσω, εντάξει, ξύπνησα λίγο πιο μετά, μα όχι για αυτόν τον λόγο, ξύπνησα γιατί τρόμαξα ή μάλλον γιατί πόνεσα ή ακόμα πιο σωστά, ξύπνησα γιατί τρόμαξα που πόνεσα, ναι, κάπως έτσι, στην αρχή άρχισα να κρυώνω, στο όνειρό μου εννοώ, όχι το χθεσινό το όνειρο, εκείνο με τα φίδια, θα επιστρέψουμε σε αυτό, τώρα μιλάω για το άλλο, εκεί, λοιπόν, στην κορυφή, έτσι όπως καθόμουν άρχισα να κρυώνω ξαφνικά, εντάξει, βρισκόμουν σε υψόμετρο, παράλογο δεν είναι, αλλά όπως ήμουν γυμνή, τι; δεν σας είπα πως ήμουν γυμνή; περίεργο, θα έλεγα ότι είμαι σίγουρη πως ήδη σας το είπα, ως είναι, τέλος πάντων και για να ξεμπερδεύουμε, να το ξεκαθαρίσω, πάντα στα όνειρά μου είμαι γυμνή, σε όλα ανεξαιρέτως, όπως και τώρα, άλλωστε, που ναι μεν δεν κοιμάμαι, αλλά που σας μιλάω για τον ύπνο μου και για τα όνειρά μου,

θυμάστε τι σας έλεγα; αλήθεια, με προσέχετε ή μήπως τα λόγια μιας γυμνής δεν έχουν και τόσο σημασία; πείτε μου, σας νοιάζει τόσο; δεν ξέρω, μπορεί και να σας ενοχλεί, που δεν φοράει τίποτα τώρα αυτή που σας μιλάει; αν έριχνε κάτι πάνω της, άραγε θα την προσέχατε περισσότερη; θα δίνατε μεγαλύτερη αξία στα λόγια της, αλήθεια; πείτε μου, πείτε αν είναι, να ντυθώ, μονάχα μην μου πείτε να βάλω πάλι εκείνο το πουκάμισο, θυμάστε ποιο πουκάμισο; εκείνο που σας έλεγα πως στην αρχή μου φάνηκε πως ήταν μία λευκή σημαία, ναι, εκείνο μέσα στο όνειρο, που το είχα βρει εκεί, ψηλά, στην κορυφή εκείνου του βουνού, που αφού κάθισα και σκέφτηκα, σκέφτηκα αλήθεια λογικά, πάντα είμαι τόσο λογική μέσα στα όνειρά μου, κατάλαβα ότι δεν ήτανε βουνό κανονικό, ότι ήτανε ο τάφος του και το λευκό πουκάμισο ήταν κι αυτό δικό του, αλήθεια, τέτοιο πουκάμισο εγώ ποτέ δεν θα φορούσα, γιατί, πρώτον, δεν μου πηγαίνουν καθόλου τα λευκά, δεύτερον, γιατί πάντα στα όνειρά μου είμαι γυμνή, γυμνή όπως και τώρα, και τρίτον γιατί ποτέ μου δεν θα έβαζα το ρούχο ενός νεκρού επάνω μου, ακόμα κι αν ο

νεκρός ήταν αυτός, που, δεν μπορεί, σίγουρα αυτός θα ήτανε, αλλιώς δεν εξηγείται, όμως, έτσι όπως καθόμουν εκεί στην κορυφή, άρχισα να κρυώνω, και ναι, εντάξει, αναγκάστηκα, το πήρα, το ξεκρέμασα, άλλωστε, αν δεν το έκανα εγώ, κόντευε να το σκίσει, κόντευε να το ρίξει κάτω ο άνεμος, ξέρετε, εκεί, ψηλά στις κορυφές, φυσάει πολύ αλήθεια, το πήρα και το φόρεσα, για λίγο είπα, για προσωρινά, έτσι κι αλλιώς σε λίγο θα ξυπνούσα, έτσι, για λίγο, το έριξα μονάχα πάνω μου, πίστεψα ότι λιγάκι θα με ζέσταινε, φυσούσε, κρύωνα πολύ, ήμουν γυμνή και είχα ανέβει, λέει, σε ένα βουνό, μπορείτε να το φανταστείτε; εγώ, που ούτε τις σκάλες του σπιτιού μου, όχι, δεν προσπαθώ να δικαιολογηθώ, ούτε αλλάζω θέμα, σας εξηγώ πώς έγιναν τα πράγματα, φόρεσα το πουκάμισο και άρχισα να κατεβαίνω το βουνό, αφού ο άνεμος ολοένα και δυνάμωνε κι αφού το όνειρο δεν έλεγε ακόμα να τελειώσει, μα όσο πήγαινα, κατέβαινα, τόσο και ζεσταινόμουν πιο πολύ, όχι γιατί απομακρυνόμουν από την κορυφή, όχι γιατί πιο χαμηλά φυσούσε ο άνεμος λιγότερο, αλλά γιατί κάτι περίεργο συνέβαινε

με εκείνο το λευκό πουκάμισο, που ολοένα το ένιωθα να καίει, να ζεματάει πάνω μου, που μόλις κατάλαβα πως κάτι δεν πήγαινε καλά και είπα να το βγάλω, το ένιωσα να λιώνει και να κολλάει πάνω στην επιδερμίδα μου και βγάζοντάς το ξεκολλούσα, έγδερνα, κομμάτιαζα το σώμα μου, και ναι, εντάξει, τρόμαξα και ξύπνησα, εσείς, αλήθεια, τι θα κάνατε στη θέση μου; θα μένατε εκεί μέσα στο όνειρο; θα υπομένατε όλο εκείνο το μαρτύριο; αλλά, ναι, ξέρω, σε εσάς δεν σας συμβαίνουν τέτοια πράγματα, γιατί να αναγκαστείτε να φορέσετε εσείς ένα ξένο πουκάμισο; εσείς δεν είσατε γυμνοί όπως εγώ, εσείς στα όνειρά σας κουβαλάτε ολόκληρη την γκαρνταρόμπα σας, όχι, δεν είμαι επιθετική, καθόλου δεν σας ειρωνεύομαι, εντάξει, ίσως λίγο, αλλά κοιτάzte, πρέπει να με καταλάβετε, δεν είναι ότι το κάνω με κακία, το κάνω γιατί αλήθεια πόνεσα, γιατί αλήθεια τρόμαξα πολύ σε εκείνο το όνειρό μου, τρόμαξα τόσο που δεν άντεξα και ξύπνησα, ναι, ξέρω τώρα τι σκεφτόσαστε, πού πήγε η τόσο λογική μου σκέψη; πού ήταν τότε που τη χρειαζόμουνα; αυτό δεν θέλετε τώρα να με ρωτήσετε; και

κατά τα άλλα, είμαι εγώ αυτή που ειρωνεύεται, θα το ήθελα πολύ, αλήθεια, να σας έβλεπα, ναι, να σας έβλεπα να καίγεται, να τσουρουφλίζεται το δέρμα σας, να παίρνετε όλοι σας φωτιά, να γίνεστε μέσα στο όνειρό σας παρανάλωμα, ναι, έτσι, έτσι ακριβώς, όπως κι εγώ, ναι, πείτε μου, πόσο λογικά πιστεύετε πως θα μπορούσατε τότε να αντιμετωπίσετε μια τέτοια φριχτή, απαίσια κατάσταση; σας λέω, όπως κι εγώ, έτσι κι εσείς, το ίδιο θα τρομάζατε, και θα ξυπνούσατε, και ίσως να μην ξανακοιμόσασταν ποτέ, κι ίσως μετά να μένατε έτσι άγρυπνοι για πάντα, μέχρι να κλείσετε ξανά μια και καλή τα μάτια σας, εγώ όμως ξύπνησα και είπα πως όλο αυτό δεν ήταν παρά μονάχα ένα όνειρο, κι ας είχα ακόμα σημάδια και εγκαύματα σε όλο μου το σώμα, ξύπνησα και ξανακοιμήθηκα, και είδα άλλα όνειρα ευχάριστα, και σε όλα ήμουν αγυμνή, γιατί έτσι πάντα είμαι αγυμνή μέσα στα όνειρά μου, όπως αγυμνή ήμουν και χθες στο όνειρό που είδα, είδα πως ήμουν αβλωμένη στο κρεβάτι μου, με είδα να κοιμάμαι, και είδα πως έβλεπα ένα όνειρο, πως ήταν, λέει, μια εγώ, μια άλλη που μου μοιάζει, μου

μοιάζει ακόμα, άραγε; έστω, που μου έμοιαζε χθες βράδυ, μόνο που ήταν λίγο, ελάχιστα πιο όμορφη, γυμνή κι αυτή, όπως κι εγώ, κι όπως κι εγώ κοιμότανε στο ίδιο το κρεβάτι, και κάτω από το πάπλωμα κρύβονταν δύο φίδια, τα φίδια ήτανε υγρά, υγρά και παγωμένα, αλλά αυτή ήταν ζεστή, κι ως έμοιαζε να είναι πεθαμένη, αφού κοιμόταν με τα μάτια ανοιχτά, ενώ τα φίδια πάλευαν ανάμεσα στα πόδια της, το ξέρω, κάποιοι τώρα από εσάς θα λέτε ίσως, καταλαβαίνω, μην νομίζετε, ότι αυτό το όνειρο είναι ακόμα πιο τρομακτικό από εκείνο με το λευκό πουκάμισο, και μόνο που σας το αφηγήθηκα, οι πιο πολλοί τρομάξατε, έτσι όπως τρόμαξα κι εγώ, όχι, δεν ντρέπομαι καθόλου να το πω, αμέσως τρόμαξα και ξύπνησα, αλλά δεν ξύπνησα ακριβώς, μα ξύπνησα μονάχα εκεί, μέσα στο όνειρο, αφού σας το είπα ήδη, δώστε επιτέλους λίγη προσοχή, δεν ήμουν εγώ αυτή που έβλεπε το όνειρο με τα φίδια, εγώ έβλεπα μονάχα εμένα να κοιμάμαι, εγώ μέσα στο όνειρο είναι που ονειρευόμουν εκείνη που μου έμοιαζε και που κοιμόταν με τα μάτια ανοιχτά, εκεί είδα τα φίδια και τρόμαξα και

ξύπνησα, όχι, εντάξει, τα ίδια τα φίδια δεν τα είδα ακριβώς, είδα μονάχα κάτι να κουνιέται εκεί, κάτω από το πάπλωμά μου, αλλά αυτό μού ήταν αρκετό για να με κάνει να τρομάξω τόσο, για να με κάνει να ξυπνήσω μέσα στο όνειρο και να αρχίσω να αναζητώ μια λογική εξήγηση, γιατί έτσι είμαι, πάντα λογική, μέσα στα όνειρά μου, έτσι εγώ συνέχισα να κοιμάμαι και να ονειρεύομαι, αλήθεια, ναι, αμέριμνη και απερίσπαστη, συνέχισα να βλέπω το όνειρό μου, ονειρευόμουν, έβλεπα, πως είχα, λέει, ξυπνήσει, ξύπνησα γιατί τρόμαξα από το άλλο όνειρο, το όνειρο που έβλεπα μέσα στο όνειρό μου, το όνειρο εκείνο με τα φίδια, αν θέλετε, ναι, εντάξει, ας το λέμε έτσι στο εξής για να μην μπερδευόμαστε, ξύπνησα, άνοιξα τα μάτια μου και αντανakλαστικά το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να πετάξω, φυσικά, το πάπλωμα από πάνω μου, ήθελα, λέει, να βεβαιωθώ ότι δεν φώλιαζε κανένα άθλιο ερπετό μες στα σκεπάσματά μου, κι αφού, ας πούμε, βεβαιώθηκα, κι αφού ηρέμησα, γιατί όσο να είναι, νομίζω πως καταλαβαίνετε, μου είχε φέρει ταραχή αυτό που ονειρευόμουν, είπα πως τώρα πρέπει πρώτον, να ψάξω και

να βρω μια λογική εξήγηση, εντάξει, αυτό δεν ήτανε και τόσο δύσκολο, αφού είμαι πάντα λογική μέσα στο όνειρά μου, και δεύτερον, να αναζητήσω τρόπο να σώσω το κορίτσι που τόσο πολύ μου έμοιαζε και που το είχαν ζώσει τα φίδια και οι εφιάλτες μου, τι έγινε; είπα, άραγε, κάτι που σας φάνηκε παράξενο; ποια λέξη μου ήταν αυτή που τόσο πια σας αναστάτωσε; ναι, ξέρω, η λέξη το κορίτσι, μάλλον θα περιμένατε να πω, να σώσω τη γυναίκα, συγγνώμη, συγχωρήστε με, είναι που ενώ σας γράφω, σας μιλάω, ξεχνιέμαι και νομίζω πως με βλέπετε, μα όχι, εσείς μονάχα με φαντάζεστε, εσείς μονάχα μια εικόνα σχηματίζετε για μένα μέσα στο κεφάλι σας, και ούτε που πρόκειται ποτέ να σας δοθεί η ευκαιρία να τη διασταυρώσετε με την πραγματικότητα, όσο κι αν κάποιιοι από εσάς, στο τέλος, θα το δείτε, κι αν θέλετε, σας βάζω στοίχημα, στο τέλος θα φτάσετε ακόμα και να λαχταράτε, κάποιοι, δεν είπα όλοι, μην παρεξηγείστε, και εν πάση περιπτώσει, τουλάχιστον μην εκδηλώνετε, μην βιάζεστε, ακόμα στην αρχή βρισκόμαστε, και θα το δείτε, στο τέλος όλοι εσείς που τώρα δεν με βλέπετε, ναι, είπα όλοι, το ξέρω, μα όχι,

ηρεμήστε, μόνο στους κάποιους απευθύνομαι, θα λαχταράτε να με δείτε από κοντά, θα λέτε πως θα κάνατε τα πάντα για να μπορούσατε από κοντά να με γνωρίσετε, ναι, γελάστε τώρα όσο θέλετε, μα εγώ σας βάζω στοίχημα, μου αρέσουν τα στοιχήματα, κάποτε είχα βάλει ένα και, όχι, δεν είναι η ώρα, θυμίστε μου να σας μιλήσω για αυτό αργότερα, ορίστε, να, τα καταφέρατε, πού είχα μείνει; τι έλεγα; κορίτσι; ποιο κορίτσι; ναι, εντάξει, το θυμήθηκα, σας έλεγα για το κορίτσι μες στο όνειρο, που έπρεπε να σώσω, για το κορίτσι που μου έμοιαζε, για το κορίτσι που κοιμότανε με ανοιχτά τα μάτια, ενώ τα φίδια πάλευαν ανάμεσα στα πόδια της, ναι, είπα το κορίτσι και εσείς, σας φάνηκε παράξενο, γυναίκα θέλατε να πω, γυναίκα τόσην ώρα ακούγατε, όχι, εγώ δεν σας παρεξηγώ, τέτοιαν εικόνα μες στο μυαλό σας φτιάξατε, έτσι με φανταστήκατε, κι αν τώρα εγώ σας έλεγα ποια είναι η ηλικία μου, κάποιοι από εσάς, σίγουρα όχι όλοι ετούτη τη φορά, θα κλείνατε τα αυτιά σας, κι ούτε μια λέξη παραπάνω δεν θα ακούγατε, γιατί θα σας φαινότανε λάθος, ίσως ακόμα και εγκληματικό, πάντως τουλάχιστον ανήθικο,

να κάθεστε και να ακούτε ένα γυμνό κορίτσι, γυμνό κι ας μην το βλέπετε, να σας διηγείται τι κάνει, τι έκανε χθες βράδυ στο κρεβάτι του, πώς είπατε; πιο δυνατά, παρακαλώ, δεν σας ακούω, ξέρετε, είναι και η απόσταση, ή μάλλον όχι, αφήστε, θα σας πω εγώ, άλλωστε, ξέρω καλύτερα ακόμα κι από εσάς τι είναι αυτό που σκέφτεστε, σκέφτεστε, κι αν κάνω λάθος, διορθώστε με, ή ψάξτε τρόπο να διορθωθείτε εσείς, όσο ακόμα προλαβαίνετε, σκέφτεστε, αφού, εντάξει, δεν μπορούμε να τη δούμε, τι σημασία έχει που είναι γυμνή αυτή που μας μιλάει; εάν τη βλέπαμε, ακόμα κι αν ήτανε ντυμένη, τότε ίσως ακόμα και να τη γδύσουμε με τα μάτια θα μπορούσαμε, μα τώρα που είναι αόρατη, ακόμα και αν δεχθούμε πως είναι πράγματι γυμνή, τι περιμένει από εμάς; μήπως με τα αυτιά μας να τη ντύσουμε; καταρχάς, ας το ξεκαθαρίσουμε, δεν περιμένω τίποτα από κανέναν από εσάς, μονάχα να με ακούσετε, κι αυτό όχι γιατί, ας πούμε, προσδοκώ μιλώντας σας να αποκομίσω κάτι, όχι, για αυτό να είστε σίγουροι, στο τέλος δεν πρόκειται να απαιτήσω τίποτα, και σίγουρα αποκλείεται να σας ζητήσω βοήθεια, είμαι

έτοιμη να αναλάβω τις ευθύνες μου και μόνη
εγώ θα δώσω λύση στο όποιο πρόβλημα
μόνη μου δημιούργησα, σας είπα, από εσάς
το μόνο που ζητάω είναι να με ακούσετε, ή
για να το πω λιγάκι διαφορετικά, κι ας με
παρεξηγήσετε, από εσάς ζητώ μονάχα την
παρέα σας, κι αυτήν να ξέρετε πως τη ζητώ
μονάχα για απόψε, για αυτήν την νύχτα μόνο
σας ζητώ να μείνετε κοντά μου, μα ωστόσο,
αν κάποιοι από εσάς είσαστε τόσο κύριοι,
που δεν αντέχετε να βλέπετε κάποια να
υποφέρει, που μπρος στη θέα ή έστω στην
ιδέα ενός κοριτσιού που βρίσκεται σε
κίνδυνο, αρνείστε να μένετε και να
παρατηρείτε ως θεατές αμέτοχοι, αν νιώθετε
τόσο την ανάγκη να προσφέρετε, να δώσετε
μια λύση, μια βοήθεια, ακόμα και να
θυσιαστείτε για χάρη μίας άγνωστης, το
δράμα της οποίας έτυχε να γνωρίσετε, πριν
καν ακούσετε, πριν καν ζητήσετε να μάθετε,
πριν καν το όνομά της να ρωτήσετε, αλήθεια,
θα θέλατε να μάθετε ποιο είναι το όνομά
μου; ή μήπως προτιμάτε να μαντέψετε; η
αλήθεια είναι πως ίσως δεν είναι και τόσο
δύσκολο, ίσως και να σας το έχω ήδη πει, μα
εσείς δεν το προσέξατε, ίσως λέω, μην

προσπαθείτε τώρα να θυμηθείτε όλες τις λέξεις που έχω πει, μην ψάχνετε τις λέξεις μου, οι λέξεις μου θα είναι εδώ, μπορείτε πάντα σε αυτές να επιστρέφετε, ψάξτε εμένα, θα σας έλεγα, καλύτερα, άλλωστε εγώ εδώ βρίσκομαι για προσωρινά, ψάξτε με, όσο ακόμα είναι νωρίς, ψάξτε, πριν φύγω, πριν το μετανιώσετε, ψάξτε με όσο θέλετε, μα μην με βοηθάτε, εγώ ποτέ μου δεν σας ζήτησα βοήθεια, εγώ ποτέ μου δεν είχα, δεν θα έχω ανάγκη από κανέναν σας, μα ωστόσο, αν κάποιοι από εσάς είσατε τόσο κύριοι, που δεν αντέχετε να ξέρετε πως κάποια υποφέρει, που έστω η ιδέα ενός κοριτσιού που βρίσκεται σε κίνδυνο δεν σας αφήνει να ησυχάσετε, τι έγινε; τι πάθατε; πώς είπατε; μα αλήθεια, τι σκεφτήκατε; ποιος είπε ότι για μένα σας μιλώ; εγώ σας είπα, δεν έχω την ανάγκη σας κι ούτε που πρόκειται ποτέ να σας ζητήσω τίποτα, τίποτα περισσότερο, μόνο λίγη παρέα, ναι φυσικά, στην άλλη τόσην ώρα αναφερόμουνα, σε εκείνη που μου μοιάζει, σε εκείνη που ονειρεύτηκα πως είδα στο όνειρό μου, σε εκείνη που κοιμότανε, ίσως κοιμάται ακόμα, για αυτό σας λέω, ίσως ακόμα βρίσκεται σε κίνδυνο,

εδώ, επάνω στο κρεβάτι μου, με ανοιχτά τα μάτια και δύο φίδια τριγυρίζανε μες στα σκεπάσματά της, όχι, δεν τα βγάζω από το μυαλό μου όλα αυτά, τα είδα με τα μάτια μου, με τα κλειστά τα μάτια μου εννοώ, τα είδα στο όνειρό μου, είδα χθες βράδυ ένα όνειρο, ήμουν, λέει, στο κρεβάτι και κοιμόμουν, κοιμόμουν κι έβλεπα ένα όνειρο, στο όνειρο αυτό ήμουν εγώ ή κάποια που μου έμοιαζε, ήταν κορίτσι όπως εγώ, ήταν γυμνή και ξαπλωμένη κάτω από το πάπλωμά μου, κάτω από αυτό το πάπλωμα υπήρχανε δυο φίδια, το πάπλωμα τα έκρυβε, κι όμως εγώ τα είδα, τα είδα να κινούνται, πάλευαν, κουλουριάζονταν πάνω στα γόνατά της, τυλίγονταν τριγύρω της, έσφιγγαν τους μηρούς της, τα φίδια ήταν υγρά, υγρά και παγωμένα, εγώ, όμως, ήτανε ζεστή, είπα εγώ και όχι αυτή, τρόμαξα που το είπα, τρόμαξα που μου έμοιαζε, που είχε ανοιχτά τα μάτια, ξύπνησα μόλις τρόμαξα, δεν ξύπνησα στ' αλήθεια, ξύπνησα μέσα στο όνειρο, όμως εγώ συνέχισα ακόμα να κοιμάμαι, συνέχισε και το όνειρο, με είδα να ξυπνάω, άνοιξα, λέει, τα μάτια μου, πέταξα από πάνω μου αυτό το πάπλωμά μου, ήθελα να βεβαιωθώ

πως δεν υπήρχαν φίδια, ήμουν γυμνή, κοιμόμουν, ήμουν κοριτσάκι, έβλεπα ένα όνειρο, έβλεπα δύο φίδια, έβλεπα κάποια που μου έμοιαζε, ήταν κι αυτή κορίτσι, ήταν γυμνή όπως κι εγώ, νόμιζα ήταν νεκρή, μα αυτή απλώς κοιμότανε με ανοιχτά τα μάτια, κοιμότανε, κινδύνευε, την έσφιγγαν τα φίδια, τα φίδια την αγκάλιαζαν, αυτή δεν αντιδρούσε, έκανε πως κοιμότανε, είχε ανοιχτά τα μάτια, είχε τα μάτια ανοιχτά, τα μάτια με κοιτούσαν, ενώ εγώ την έβλεπα, αυτή κοιτούσε εμένα, ποιος το είπε αυτό; ελάτε, μην διστάζετε, πείτε το πάλι δυνατά, σας λέω, έχετε δίκιο, με κοιτούσε και προσπαθούσε κάτι να μου πει, ήξερε πως την βλέπω, πως μόνο εγώ μπορούσα να την δω, πως μόνο εγώ μπορούσα να καταλάβω πόσο πολύ κινδύνευε, πως μόνο εγώ μπορούσα και να την βοηθήσω, και τότε ήταν που συνειδητοποίησα ότι αυτή η ομοιότητα, νομίζω σας το είπα ήδη πόσο πολύ μου έμοιαζε, μόνο που ήταν λίγο, ελάχιστα, θα έλεγα, πιο όμορφη, δεν ήταν παρά μία πρόφαση, ένα, ας πούμε, τέχνασμα για να με κάνει να ενδιαφερθώ νομίζοντας πως ήμουν εγώ αυτή που στην πραγματικότητα

κινδύνευε, για να με κάνει να τρομάξω και να ξυπνήσω όσο γινότανε πιο γρήγορα, αντί να κάθομαι εκεί μέσα στο όνειρο και να χαζεύω αμέριμνη ένα άγνωστο κορίτσι να υποφέρει, να υπομένει μια τόσο φρικιαστική κατάσταση, να κινδυνεύει να, ναι, να κινδυνεύει η ίδια η ζωή της, δεν ξέρω πόσο θανατηφόρα επικίνδυνα μπορούσαν να είναι αυτά τα δύο φίδια, ακόμα και αν γνώριζα από αυτά, σας είπα, το μόνο που κατάφερα να δω ήτανε οι κινήσεις τους κάτω από το πάπλωμα, ακόμα και αν ανάμεσά σας βρισκόταν κάποιος ειδικός, αλήθεια, μήπως βρίσκεται; δεν θα μπορούσα να του τα περιγράψω, το ξέρω, ίσως και να ήτανε ακίνδυνα, ίσως δεν ήταν από αυτά που είναι ικανά, με μια τους μόνο δαγκωνιά, να παραλύσουνε το θύμα τους ή ακόμα από τα άλλα, εκείνα που έχουν τόση δύναμη, που αν τυλιχτούνε γύρω από το θήραμά τους, μπορούνε να σπάσουν όλα τα κόκκαλα, ναι, υπάρχουν τέτοια φίδια, σας είπα, εγώ δεν ξέρω από αυτά, αλλά εντάξει κάποια πράγματα νομίζω πως όλοι τα γνωρίζουν, αλλά εντάξει, ας υποθέσουμε ότι τα δύο φίδια αυτά δεν ήταν δηλητηριώδη, ας πούμε

ότι ήταν άκακα κι ότι το μόνο που ζητούσαν ήταν μονάχα λίγη ζεστασιά, εκεί, μες στα σκεπάσματα του κοριτσιού κι ανάμεσα στα πόδια του, και πάλι, σας παρακαλώ, σκεφτείτε το, φέρτε στον νου σας μια τέτοια σιχαμερή εικόνα, με την γλοιώδη επιδερμίδα των ερπετών να σέρνονται επάνω στο γυμνό της σώμα κι αυτή να θέλει να φωνάξει, να θέλει να τρέξει να σωθεί, μα να την είναι αδύνατον, αφού μια και μόνο κίνησή της μπορεί, μπορούσε, να αποβεί μοιραία, και ενώ τα φίδια συνεχίζουν να τυλίγονται, υγρά και παγωμένα, ενώ παλεύουν ανάμεσα στα πόδια της, σκεφτείτε, σας παρακαλώ, και εντάξει, ας πούμε ότι είναι ακίνδυνα, ότι μόνο να παίξουν θέλουνε, ότι δεν θέλουν να εξοντώσουν, αλλά αγαπούνε το κορίτσι του ονείρου μου και θέλουν έτσι, με τον τρόπο τους, να δείξουν την αγάπη τους, ας πούμε ότι ακόμα και τα ερπετά, ακόμα και τα πιο άθλια, ακόμα και τα πιο αποκρουστικά πλάσματα αυτού του κόσμου, ας πούμε ότι έχουνε αισθήματα παρόμοια με τα ανθρώπινα και ότι ψάχνουν διαρκώς να βρουν έναν τρόπο να τα δείξουνε σε εμάς, σε εμάς που δεν έχουμε ανάγκη τίποτα να

αποδείξουμε, εμάς τα αισθήματά μας θεωρούνται δεδομένα, υπάρχουνε και μόνο επειδή μπορούμε να τα περιγράψουμε, υπάρχουν μες στις λέξεις μας, κι αυτό αρκεί, όμως τα ερπετά, σκεφτείτε λίγο, τα ερπετά, όχι, δεν μπορούν τα ερπετά καθόλου να μιλήσουνε, δεν έχουν λέξεις τα ερπετά, μα έχουν το δηλητήριο, αλήθεια, το σκεφτήκατε, άραγε, ποτέ, ότι τα φίδια κάτι προσπαθούν να πουν κάθε φορά που μας δαγκώνουνε; αλλά όχι, είπαμε, ας πούμε πως τα δυο φίδια του ονείρου μου, τα δυο συγκεκριμένα φίδια δεν έχουνε κακό σκοπό, και επιπλέον δεν είναι δηλητηριώδη, αλλά μονάχα σιχαμερά και άθλια, πείτε μου, ακόμα και έτσι να είναι, είναι αυτός λόγος αρκετός για να αισθανθεί πιο ασφαλής αυτή που τα φιλοξενεί μες στα σκεπάσματά της; φοβήθηκε, δεν λέω, φοβήθηκε και όπως ήταν φυσικό φώναξε για βοήθεια, εντάξει, όχι, δεν φώναξε ακριβώς, φώναξε με τον τρόπο της, άλλωστε η όλη αντίδρασή της ήταν πολύ αξιοπρεπής, θα έλεγα γενναία, αλήθεια, πείτε μου, ποιος από εσάς θα είχε καταφέρει να φανεί τόσο ψύχραιμος, όσο και το κορίτσι αυτό, σε μια παρόμοια κατάσταση; ναι, βέβαια, τώρα

μπορείτε να γελάτε και να ειρωνεύεστε, αλλά και μόνο στην ιδέα πως ένα φίδι γλιστράει μέσα στο παντελόνι σας, και σέρνεται σιγά σιγά τυλίγοντας το πόδι σας, και ανεβαίνει αργά αργά, να συνεχίσω; θέλετε; σωπάσατε, το ήξερα, όπως και ξέρω πως κάποιοι από εσάς μηχανικά φέρατε την παλάμη σας εκεί, ίσως νομίζοντας πως έτσι απλά, με μια σας μόνο κίνηση, με μία κίνηση μηχανική, αυτόματη, αυθόρμητη, πως ίσως, συγγνώμη, μα δεν νομίζω αυτό να βοηθά, πως ίσως θα μπορούσατε, αν όχι να διώξετε τα φίδια από πάνω σας, πως ίσως λέω, φέρνοντας την παλάμη σας εκεί, κάποιοι από εσάς μπορεί και να παρασυρθήκατε, μπορεί και να μην αρκεστήκατε μονάχα σε αυτό το αυθόρμητο το άγγιγμα, μπορεί και να αρχίσατε εκεί, μες στο σκοτάδι να χαϊδεύεστε, κάποιοι από εσάς μπορεί, λέω μπορεί, ξέρετε, δεν σας βλέπω, μπορεί και να είχατε αρχίσει από πριν, από πολύ νωρίτερα, ίσως ακόμα από τη στιγμή που ακούσατε ότι αυτή που σας μιλάει είναι γυμνή, ή ακόμα χειρότερα, ναι, εντάξει, μην προσβάλλεστε, καταλαβαίνω, άνθρωποι είστε, όχι, δεν είστε ερπετά, να δείχνετε με άθλιες, σιχαμερές κινήσεις όλα αυτά που

νιώθετε, ή ακόμα, λοιπόν, χειρότερα, από την ώρα που ακούσατε ότι αυτή που σας μιλάει είναι κορίτσι, ή έστω, ας πούμε, ήτανε όταν ξεκίνησε να σας μιλά, δεν ξέρω, κυλάει ο χρόνος, συγγνώμη, δεν γνωρίζω ακριβώς πόση ώρα από τότε πέρασε, συγγνώμη, μπορεί να γέρασα λιγάκι εν τω μεταξύ, συγγνώμη μεγαλώνω, μα το κορίτσι στο όνειρο, στο όνειρο μέσα στο όνειρο, θα είναι πάντα κορίτσι, θα έχει για πάντα τα μάτια ανοιχτά, θα μοιάζει πεθαμένη, θα είναι για πάντα ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου, κάτω από το πάπλωμά μου, θα με κοιτάζει όσο εγώ την ονειρεύομαι, θα μου ζητάει βοήθεια, θα είναι γυμνή, όπως κι εγώ, μα αυτή δεν θα είναι μόνη, θα έχει για πάντα δυο φίδια ανάμεσα στα πόδια της, μα τότε ποιος είναι ο λόγος που μου ζητάει βοήθεια; θέλω να πω, αν είναι το μαρτύριο αυτό να διαρκέσει για πάντα, πώς γίνεται να ελπίζει, να προσβλέπει, να επιδιώκει μια οποιαδήποτε βοήθεια, μια βοήθεια που προφανώς θα κάνει το μαρτύριο αυτό με κάποιον τρόπο να πάψει να υφίσταται; καταλαβαίνετε τι λέω; φέρτε στο νου μια κατάσταση, μια οποιαδήποτε κατάσταση που διαρκεί για

πάντα, το ξέρω σας ξαφνιάζω, αφού το νου σας συνήθως τον απασχολούν μονάχα τα εφήμερα, μα προσπαθήστε, σας παρακαλώ, δεν είναι τόσο δύσκολο, ορίστε, τι είπατε; η θάλασσα; μα είπα για πάντα, όχι για πολύ, η θάλασσα, ξέρετε, μια μέρα θα εξατμιστεί, μια μέρα θα στερέψει, ελάτε, ξαναδοκιμάστε, μιλήστε μόνο δυνατά, πείτε μου, σας ακούω, ορίστε; είπατε αλήθεια τα βουνά; όχι, κάνετε λάθος, και τα βουνά θα γκρεμιστούν, θα σωριαστούν μια μέρα, μα τι συμβαίνει; μήπως δεν γνωρίζετε το πάντα τι σημαίνει; ελάτε, σας παρακαλώ, σας δίνω ακόμα μια ευκαιρία, ναι, κάποιος είπε ο ουρανός, το ακούσατε κι οι άλλοι; τι λέτε; συμφωνείτε με τον κύριο; θα υπάρχει πάντα ουρανός; όχι για πάντα μάλλον, αφού κι αυτός μια μέρα θα εξαφανιστεί, θα σβήσει, θα πεθάνει, τι έγινε; νομίζω σας απογοήτευσα, μπορεί και να σας μελαγχόλησα, μα μην ανησυχείτε, αυτή η μέρα, ξέρετε, αργεί, δεν πρόκειται κανέννας από εμάς να φτάσει ως το τέλος, τη μέρα αυτή δεν πρόκειται να την προλάβουμε, ούτε εγώ που τώρα σας μιλώ ούτε εσείς που με ακούτε τώρα, ίσως να έχει το κορίτσι κάποιες πιθανότητες να ζήσει μέχρι τότε, ίσως για

αυτό στ' αλήθεια να φοβάται, ίσως το πάντα ή το μέχρι τότε έστω να την φοβίζουν περισσότερο από όλα τα ερπετά αυτού του κόσμου, τι λέτε; σας αρέσει αυτός μου ο συλλογισμός; αλήθεια, με παρακολουθείτε ακόμα; ωστόσο, μια σωστή απάντηση ακόμα δεν μου δώσατε, σας έχω ρωτήσει κάτι, το θυμάστε; σας ζήτησα να μου πείτε τι είναι αυτό που διαρκεί για πάντα κι εσείς μου είπατε κάτι για θάλασσες και ουρανούς, ακόμα περιμένω, τίποτα; αυτό ήτανε, λοιπόν; βρήκα τον τρόπο να σας κάνω να σωπάσετε; ελάτε τώρα, μην βαριόσαστε, σκεφτείτε επιτέλους, ή μήπως θέλετε να σας δώσω κάποιο κίνητρο; να δώσω κάποιο έπαθλο στον νικητή, που θα σκεφτεί και θα μου πει μια σωστή απάντηση; για να σκεφτώ, ναι, νομίζω πως έχω κάτι, λοιπόν, όποιος βρει τη λύση σε αυτό το ταπεινό, το τόσο εύκολο κι απλό προβληματάκι, δεν θα με ακούει μόνο στο εξής να του μιλάω έτσι γυμνή, μα θα με βλέπει κιόλας, εμπρός λοιπόν, τι λέτε, ορίστε έχουμε ήδη μια συμμετοχή με κάποιες αξιώσεις, ο κύριος είπε ο θεός, να, κι άλλος, η αγάπη, ο χρόνος, ναι, ορίστε; άκουσα καλά; είπε κανείς ο λόγος; τι εννοείτε το άπειρο; η

ελπίδα πεθαίνει, κύριε, το ότι πεθαίνουν άλλοι πριν από αυτήν δεν την κάνει και αθάνατη, η ιστορία, μάλιστα, ακούστηκε κι αυτό, αλήθεια, πού τις κρύβατε τόσες αφηρημένες έννοιες; εντάξει, εντάξει, αρκετά, σας λέω, σταματήστε, μην βιάζεστε, παρακαλώ, μην βιάζεστε, σε λίγο θα δούμε κατά πόσο έχετε πέσει μέσα, πόσο σωστές είναι απαντήσεις που μου δώσατε, και σας υπόσχομαι, τον λόγο μου θα τον κρατήσω, ας πάρουμε, έτσι στην τύχη μια απάντηση, ας πάρουμε την πρώτη, ναι, ο κύριος που είπε ο θεός, όχι, μην φοβάστε, δεν πρόκειται να σας εκθέσω, όχι, ούτε παιχνίδια λογικής σκοπεύω να σας υποβάλω, ναι, θεωρώ πως δώσατε μια καθωσπρέπει απάντηση, είπατε, αν κάνω λάθος, διορθώστε με, ότι τα φίδια αυτά τα έστειλε ο θεός, ότι ο θεός είναι αυτός που έβαλε δύο ελεεινά, δυο γλοιώδη ερπετά ανάμεσα στα πόδια μιας κοπέλας, την ώρα που αυτή κοιμότανε, σας παρακαλώ, κύριε, μην φωνάζετε, τι; όχι; δεν είπατε αυτό; τι κρίμα, κι αν ξέρατε πόσο κοντά στο έπαθλό σας φτάσατε, εγώ όμως θα κρατήσω την απάντησή σας, εξάλλου, μου αρέσει, τι πάει να πει δεν θέλετε; εντάξει, εντάξει, την

κρατώ, αλλά δεν σας την χρεώνω, ας πούμε τότε ότι μόνη μου την σκέφτηκα, αν και εγώ, αλήθεια σας το λέω, ποτέ δεν έβαζα μες στο μυαλό μου τέτοια πράγματα, λοιπόν, ας πούμε πως είναι ο θεός, πως ο θεός θέλησε, αυτό μπορούμε να το πούμε; ρωτάω, θέλει ο θεός; ή μήπως είναι λάθος; έστω, ας πούμε ότι θέλησε να τιμωρήσει με τον τρόπο αυτόν ή όχι, μήπως να δοκιμάσει; ναι, σίγουρα, αυτό ακούγεται καλύτερα, έτσι μπορώ να το δεχτώ, η έννοια της δοκιμασίας, άλλωστε, όχι μονάχα μου αρέσει, αλλά με βρίσκει και απολύτως σύμφωνη, ως τέτοια, ως δοκιμασία εννοώ, δέχομαι εξάλλου και το κάθε όνειρο που βλέπω, να, ας πούμε, πριν λίγες μέρες, για παράδειγμα, εκεί όπου κοιμόμουν, είδα πως περπατούσα, λέει, στην έρημο, δηλαδή νομίζω ότι ήταν η έρημος, δεν ξέρω, μπορεί και να ήταν κάποια τεράστια παραλία, όχι, εντάξει, αστειεύομαι, βρισκόμουν, λέει, καταμεσής στην έρημο και βάδιζα προς άγνωστη κατεύθυνση, θα ήθελα να πιστεύω ότι πήγαινα, ας πούμε, προς τη θάλασσα, αλλά όταν βρίσκεσαι στη μέση μιας ερήμου, η οποία βρίσκεται στη μέση του ονείρου σου, όχι, μάλλον το όνειρο αυτό δεν

είναι και πολύ ευχάριστο, και ναι, μοιάζει πολύ με κάποια οδυνηρή δοκιμασία, μια δοκιμασία την οποία εγώ φαίνεται πως μες στο όνειρό μου αποδέχτηκα, αφού συνέχισα να περπατώ για ώρες, για μέρες, δεν ξέρω, μέσα στο όνειρο ο χρόνος είναι τόσο σχετικός, χωρίς κανέναν ασφαλή προσανατολισμό, χωρίς κανέναν συγκεκριμένο στόχο, εγώ, αλήθεια, το πιστεύετε; εγώ, που ακόμα και για να μετακινηθώ από το ένα δωμάτιο στο άλλο δυσκολεύομαι, εγώ συνέχισα να περπατώ μέσα στην έρημο, μόνο και μόνο για να αποδείξω, άραγε σε ποιον; για να αποδείξω ότι μπορώ να ανταποκριθώ στη δοκιμασία του ονείρου μου, τι εννοείται πως δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά; ένα σωρό πράγματα θα μπορούσα να είχα κάνει, να, θα μπορούσα, για παράδειγμα, να βγάλω φτερά και να πετάξω, έτσι θα έφτανα πολύ πιο γρήγορα στη θάλασσα, εφόσον υπήρχε πραγματικά μια θάλασσα εκεί μες στο όνειρό μου, επίσης, θα μπορούσα να επινοήσω μία όαση, ναι, αυτό, πολύ καλά ακούσατε, ναι, να επινοήσω, να φτιάξω εκεί μέσα στο όνειρο, μέσα στην έρημο, μια όαση, έτσι απλά,

λέγοντας μόνο φωναχτά αυτή τη λέξη, όαση, και τότε εκεί, από το πουθενά, αλήθεια, γιατί σας φαίνεται παράξενο; επίσης, θα μπορούσα, να αντικαταστήσω ολόκληρη την έρημο τοποθετώντας εκεί, μέσα στο όνειρο, στη θέση της, ας πούμε, ένα δάσος, εντάξει, το περπάτημα μέσα σε ένα δάσος, όσο κουραστικό και να είναι, είναι οπωσδήποτε απείρως πιο ευχάριστο, και κυρίως, αυτό που θα μπορούσα να είχα κάνει, αν ήθελα πραγματικά να αποφύγω τη δοκιμασία που το όνειρο μου είχε υποβάλει, ξέρετε τι θα έκανα; απλούστατο, αλήθεια απορώ που εσείς δεν το σκεφτήκατε, θέλετε τώρα να σας πω; μα θα σας πω, αφού όλα σας τα λέω, εντάξει, εντάξει, μα δεν μπορείτε καθόλου πια να περιμένετε; ορίστε, θα άνοιγα τα μάτια και τότε θα ξυπνούσα, μα αλήθεια, τι νομίζατε, πως είμαι υποχρεωμένη να υπομένω την κάθε δοκιμασία που μέσα στο όνειρό μου συναντώ, μόνο και μόνο επειδή όλα αυτά συμβαίνουνε στον ύπνο μου, κάνετε λάθος, για ακόμα μια φορά, αν θέλω, ναι, μπορώ και να ξυπνήσω, πριν που σας είπα ότι τρόμαξα, τότε με εκείνο το όνειρο, με το λευκό πουκάμισο, και ξύπνησα, σας

φάνηκε τόσο φυσιολογικό, μα τώρα, ναι, ξέρω, ο τρόμος για εσάς μπορεί πάντα τα πάντα να δικαιολογεί, μα όλα τα άλλα αισθήματα, η κούραση, η ζέστη, η ανία, ξέρετε πόσο βαρετό είναι να περπατάς καταμεσής στην έρημο; όχι, για εσάς μονάχα ο τρόμος είναι ικανός να αφυπνίσει κάποιον, να τον ξυπνήσει όταν κοιμάται, εννοώ, γιατί αλλιώς, αν είναι ξύπνιος δηλαδή, μάλλον το πιθανότερο είναι να τον στείλει όσο γίνεται πιο γρήγορα κάτω από το πάπλωμά του, ναι, μην φοβάστε δεν το ξέχασα, κάτω από το πάπλωμα υπάρχουνε δυο φίδια, μα τώρα άλλο θέλω να σας πω, αφήστε, μην με διακόπτετε, ναι, προφανώς και ήταν μια δοκιμασία και το όνειρο το χθесινό, δοκιμασία για μένα που το είδα, και έπειτα, σας είπα, εγώ συνέχισα να το ονειρεύομαι, κι αν τρώμαξα, που τρώμαξα, το παραδέχομαι, δεν ξύπνησα, παρά μονάχα μέσα στο όνειρο, εγώ, εγώ έξω από το όνειρό μου εννοώ, συνέχισα και το είδα ως το τέλος, ορίστε, τι καταλάβατε; με κάνατε και είπα λόγια που δεν έπρεπε, ναι, ως το τέλος, είπα, το ξέρω πως προδόθηκα, αλλά συγγνώμη, εσείς τι περιμένατε; ότι το όνειρο θα συνεχιζόταν

από μόνο του, ακόμα και μετά, που ξύπνησα ή μήπως, ναι, αυτό είναι, ναι αυτό, λοιπόν, πιστεύετε; ότι κοιμάμαι ακόμα; ότι ακόμα και τώρα, εδώ, που σας μιλώ, δεν έχω καν ξυπνήσει; ότι δεν σας μιλάω ακριβώς, αλλά ότι παραμιλώ στον ύπνο μου; πείτε μου, αλήθεια, σας βολεύει μια τέτοια ερμηνεία; μα ναι, γιατί, αλήθεια, να μην είναι βολική για εσάς μια τέτοια εξήγηση; άλλωστε, κάτι τέτοιο θα σας απάλλασσε οριστικά από την κάθε υποχρέωση, έτσι δεν είναι, κύριοι; αφού εγώ κοιμάμαι ακόμα, όπως εσείς νομίζετε, κι αφού ακόμα ονειρεύομαι, τότε κι εσείς είστε κομμάτι του ονείρου μου, δεν είστε άνθρωποι κανονικοί, αλλά δημιουργήματά μου, τι υποχρεώσεις να έχει ένα δημιουργήμα της φαντασίας μου; μια σκιά μέσα σε ένα όνειρο; αυτό προτιμάτε να είσαστε; σκιές; εμπρός, λοιπόν, σκιές, μιλήστε, απαντήστε μου, όχι; όπως επιθυμείτε, αν πάντως θέλετε πραγματικά να ακούσετε το τέλος του ονείρου μου, γιατί τέλος υπάρχει, να το ξέρετε, κάντε λιγάκι υπομονή, όλα θα σας τα πω πιστέψτε με, μα αφήστε πρώτα να σας πω πως τέλειωσε το όνειρο με την έρημο, που είχα μείνει, αν

έχετε την καλοσύνη, σας παρακαλώ, θυμίστε μου, σωστά, εκεί όπου περπατούσα, εντάξει, μάλλον δεν ήταν δύσκολο, άλλωστε, δεν έκανα και τίποτα άλλο σε εκείνο εκεί το όνειρο, περπατούσα ώρες, μπορεί και μέρες ατελείωτες, αλήθεια, το φαντάζεστε; εγώ, είναι αστείο πόσο πολλά πράγματα μπορεί κανείς να κάνει μέσα στο όνειρο του, εκτός ονείρου είναι ζήτημα αν μπορώ να πάω με τα πόδια μέχρι, ναι, εντάξει, πάντως ήταν πολύ κουραστικό, και βαρετό, μέχρι κάποια στιγμή βάδιζα πάνω στην άμμο μονάχα από περιέργεια, πίστευα πως όλο και κάτι παράδοξο θα ξεπεταγόταν ξαφνικά μπροστά μου και το όνειρο θα αποκτούσε λίγο ενδιαφέρον, μετά άρχισα να απογοητεύομαι, ήταν κι αυτή η ζέστη, ξέρετε πόση ζέστη έχει εκεί στην έρημο; κι ο ήλιος, σου καίει στην κυριολεξία την επιδερμίδα σου, φανταστείτε πως βρίσκεστε γυμνοί επί ώρες, ημέρες, εκτεθειμένοι, στο έλεος του ήλιου της ερήμου, γιατί εγώ, ακόμα και σε αυτό το όνειρο, πάλι γυμνή με ονειρεύτηκα, πάντα γυμνή είμαι, ξέρετε, μέσα στα όνειρά μου, όπως και τώρα, άλλωστε, που σας μιλάω για αυτά, ή έστω όταν ξεκίνησα να σας μιλώ,

γιατί στο μεταξύ, πού ξέρετε; μπορεί και να έχω ρίξει κάτι πάνω μου, πάντως εκεί, καταμεσής στην έρημο τίποτα δεν υπήρχε για να με προστατεύσει από τον ήλιο του ονείρου μου, ο οποίος, σε αντίθεση με τον κανονικό, έκαιγε μέρα νύχτα, αυτός ήταν κι ο λόγος που δεν μπορούσα να αντιληφθώ για πόσες ώρες ή μέρες περπατάω, άρχισα να φοβάμαι πως μάλλον η κίνησή μου δεν ήτανε και τόσο ευθύγραμμη, πως ίσως έκανα κύκλους γύρω από το ίδιο σημείο, όχι, έτσι δεν θα έφτανα ποτέ στη θάλασσα, κι αφού το τοπίο, έχετε άραγε ποτέ επισκεφτεί την έρημο; κι αφού το τοπίο ελάχιστα με βοηθούσε, σκέφτηκα πως ίσως θα ήτανε καλό να βάλω ένα σημάδι, έτσι ώστε αν δεν πέσω πάνω του ξανά, ας πούμε, να σιγουρευτώ πως έστω υπάρχει μια εξέλιξη σε αυτήν την διαδρομή μου, έτσι όμως που ήμουν α γυμνή και που μαζί μου δεν κουβαλούσα τίποτα ο μόνος τρόπος για να βάλω ένα σημάδι μέσα σε αυτήν την έρημο ήταν να γράψω κάτι εκεί, πάνω στην άμμο της, έτσι άρχισα να σχεδιάζω με το πόδι μου πάνω στην άμμο γράμματα, τα γράμματα αυτά σχημάτιζαν μια λέξη, η λέξη αυτή ήτανε

ένα όνομα, το όνομα αυτό ήταν το όνομά του, κι αφού το ολοκλήρωσα, στάθηκα από πάνω του, αλήθεια, πολύ ικανοποιημένη, νομίζω ότι σχεδόν καμάρωννα για αυτό που είχα γράψει, όχι μονάχα θυμόμουν την ορθογραφία του ονόματος, αλλά είχα καταφέρει να φτιάξω με το πόδι μου τόσο όμορφα, τόσο κομψά και καλλιγραφικά στοιχεία, τέτοια που θα μπορούσαν να είχαν χαραχτεί πάνω σε μάρμαρο από έναν πολύ έμπειρο και άξιο τεχνίτη, κι ύστερα συνέχισα να περπατώ, για ώρες, ίσως για μέρες, μέχρι που κάποια στιγμή, ναι, μπορείτε να φανταστείτε τη συνέχεια, ναι, έπεσα πάνω στο σημάδι μου, όχι, δεν είχα καμία ελπίδα να φτάσω κάποτε στη θάλασσα, έκανα κύκλους μες στην έρημο και μέσα στο όνειρό μου, τι πράγμα; ρωτάτε αν απελπίστηκα; αν θύμωσα; αν τρόμαξα; αν η απελπισία, ο θυμός, ο τρόμος μου με ξύπνησαν, ρωτάτε; όχι, καμία σχέση, συνέχισα να ονειρεύομαι, αλλά ναι, σταμάτησα να περπατάω, όχι γιατί είχα ανακαλύψει πόσο μάταιο ήταν να διασχίσω μόνη μου την έρημο, αλλά γιατί, όπως σας είπα, είμαι λογική, και μέσα στα όνειρά μου

πάντα αντιδρώ με τρόπο λογικό, σκέφτομαι, συλλογίζομαι, κάνω ανάλυση των δεδομένων του ονείρου μου και βγάζω συμπεράσματα, τέτοια που ξύπνια ποτέ μου δεν θα μπορούσα σε αυτά ποτέ να καταλήξω, και ξέρετε τι σκέφτηκα; τι σκέφτηκα όταν είδα ξανά αυτό το όνομα που είχα γράψει με το πόδι μου, εγώ η ίδια, πριν ώρες, ίσως και μέρες, εκεί, πάνω στην άμμο, και που το βρήκα ύστερα ξανά, εκεί, ατόφιο κι αναλλοίωτο; ξέρετε; θυμάστε τι σας είπα; θυμάστε που όταν το έγραψα, είχα θαυμάσει την τέχνη, την καλλιγραφία εκείνων των γραμμάτων; θυμάστε, αν με προσέχετε, σίγουρα θα θυμάστε, που είχα συγκρίνει εκείνα εκεί τα γράμματα με τα στοιχεία που χαράζει ένα τεχνίτης ειδικός πάνω στο μάρμαρο; ελάτε τώρα, σκεφτείτε λίγο, είναι εύκολο, τι ήταν αυτό που με έκανε να κατασκευάσω μια τέτοια σύγκριση, να δημιουργήσω έναν τέτοιο συνειρμό εκεί, μέσα στο όνειρο; σκεφτείτε λίγο, σας παρακαλώ, η λέξη που με το πόδι μου έγραψα εκεί, πάνω στην άμμο, η λέξη που επέλεξα να βάλω για σημάδι, δεν ήταν μια οποιαδήποτε, μία τυχαία λέξη, ήτανε ένα

όνομα, το δικό του όνομα, και ύστερα αφού την είδα και καμάρωσα με πόση τέχνη είχα καταφέρει, εκεί, μέσα στην έρημο, μετά από τόσο, τόσο πολύ περπάτημα, με όλον αυτόν τον ήλιο να ζεματάει για ώρες, μέρες πάνω από το κεφάλι μου, μετά από τέτοια σκληρή δοκιμασία, με πόση τέχνη μπόρεσα να αποδώσω τα γράμματα που σχηματίζουν το όνομά του, μου ήρθε στο νου ότι τα γράμματα αυτά, ότι αυτό το όνομα, έτσι όμορφα και καλλιτεχνικά γραμμένα, μόνο πάνω σε μια πλάκα μαρμάρινη θα μπορούσα να τα είχα συναντήσει, καταλαβαίνετε; πείτε μου, όχι, δεν είναι προφανές; εκείνη εκεί η έρημος, μέσα στο όνειρό μου, δεν ήταν μια οποιαδήποτε έρημος, δηλαδή, δεν ήταν καν μια έρημος κανονική, ακόμα και μέσα στη συνθήκη του ονείρου, μα κάτι άλλο, πιο προσωπικό και σίγουρα ακόμα πιο επώδυνο, ναι, αυτό, όχι, πείτε το, μην φοβάστε, δεν με πληγώνετε, δεν με στενοχωρείτε περισσότερο, η έρημος ήταν ο τάφος του και εγώ ενώ περπατούσα πάνω στην άμμο της για τόσες ώρες, μέρες, πατούσα ακριβώς πάνω σε αυτόν, καταπατούσα, δεν ξέρω, ίσως και βεβήλωνα, με τα γυμνά μου πόδια,

δεν ξέρω, όμως με τα πόδια αυτά είναι που χάραξα πάνω στην άμμο, πάνω στον τάφο το όνομά του, δεν ξέρω, μπορεί, βάζοντας το όνομά του για σημάδι, μπορεί και να επανόρθωσα, πώς είπατε; ρωτάτε αν ξύπνησα μετά από αυτό; εάν με ξύπνησε η αποκάλυψη; εάν τα κατάφερε ο λογικός συλλογισμός εκεί όπου απέτυχαν η ζέστη, η ανία και η κούραση; όχι ακριβώς, ξύπνησα δηλαδή μετά από λίγο, αλλά όχι για αυτόν τον λόγο, ο λόγος που με ξύπνησε ήταν τελικά η άμμος, η άμμος που ο ήλιος τόσο πολύ πυράκτωνε, που ήταν σαν να πατάω πάνω σε αναμμένα κάρβουνα, ναι, σας θυμίζω, ήμουν αγυμνή, και ήταν και τα πόδια μου γυμνά και άλλο πια δεν άντεχα να περπατάω πάνω στη φωτιά, και κήκα, και πόνεσα, και τρώμαξα, και ναι, στο τέλος ξύπνησα, σωστά, πολύ καλή ερώτηση, ακούσατε τι είπε ο κύριος; ρωτάει, γιατί το κάψιμο αυτό δεν με είχε ενοχλήσει, με ενοχλούσε δηλαδή, μα όχι τόσο που να με κάνει να ξυπνήσω, γιατί δεν με ενόχλησε όλες αυτές τις ώρες, τις μέρες ίσως, που περπατούσα εκεί, μέσα στην έρημο, ψάχνοντας, λέει, για να βρω τον δρόμο προς

τη θάλασσα; γιατί με ενόχλησε μόνο εκείνη τη στιγμή και μάλιστα τόσο πολύ που με έκανε στο τέλος να ξυπνήσω; δεν ξέρω να σας πω με σιγουριά, θα έλεγα πως ίσως είχε να κάνει με την αποκάλυψη, ίσως μόλις συνειδητοποίησα ότι ήταν τάφος αυτό όπου πάνω του πατούσα, όχι οποιοσδήποτε τάφος, ήταν ο δικός του, τότε ίσως, ίσως λέω, όχι, συγγνώμη μα δεν μπορώ να είμαι σίγουρη, ναι, ίσως τότε ακριβώς και να κατάλαβα ότι η λογική, όση εν πάση περιπτώσει λογική χωράει μέσα σε ένα όνειρο, υπαγορεύει ότι μια τέτοια οδυνηρή κατάσταση, μία δοκιμασία, όπως την χαρακτήρισα νωρίτερα, δεν είναι δυνατόν να έχει μια τόσο μεγάλη διάρκεια, ξέρετε, κανείς δεν γίνεται να περπατά, έτσι γυμνός, μέσα στην έρημο για τόσες ώρες, μέρες, θα έπρεπε κανονικά να είχα καταρρεύσει, και έπειτα, ήμουν και χωρίς νερό, χωρίς τροφή, αφήστε το, δεν στέκει, πριν όμως καταλάβω πως κάτω από την έρημο βρισκότανε αυτός ή έστω ό,τι έχει απομείνει από αυτόν εδώ, μες στο μυαλό μου, όλα αυτά, για κάποιον λόγο ανεξήγητο, έστεκαν μια χαρά και λειτουργούσανε, με άλλα λόγια, προσέξτε με,

θα δείτε, δεν θα το μετανιώσετε, η λογική με έκανε να αντιληφθώ ότι αυτό το πράγμα που έμοιαζε με έρημος εκεί, μες στο όνειρό μου, ήτανε στην πραγματικότητα ο τάφος του, και στη συνέχεια ο τάφος του, ο θάνατος του, δηλαδή, όχι ο τάφος από μόνος του, αλλά ο τάφος ως μνημείο, ως υπόμνηση, η ανάκληση του θανάτου του στη μνήμη μου, στην έστω εντός του ονείρου μνήμη μου, αντί να με ανταμείψει, που μέσω αυτού του λογικού συλλογισμού κατέληξα στην αποκάλυψή του, μετέτρεψε την λογική σε όπλο εναντίον μου, απέδειξε πόσο παράλογο ήταν το όνειρο που ζούσα, παράλογο ακόμα και μέσα στην εκτός της λογικής συνθήκη του ονείρου, και με ξεγύμνωσε, με αποδυνάμωσε, με εγκατέλειψε μόνη, γυμνή, αδύναμη και αβοήθητη στο έλεος μιας δοκιμασίας, χωρίς κανένα έπαθλο, χωρίς κανένα κίνητρο, χωρίς καν τέλος και σκοπό, αλλά με πολλούς ακόμα αυστηρούς και απαράβατους κανόνες, κανόνες, ναι, γιατί παραξενεύεστε; το ότι δεν πρέπει να περπατάς με γυμνά πόδια πάνω στην καυτή άμμο της ερήμου, γιατί θα πάθεις ανεπανόρθωτα εγκαύματα, γιατί έτσι είναι

κατασκευασμένη η επιδερμίδα σου, ο οργανισμός σου, η έρημος, ο ήλιος, ο κόσμος ολόκληρος, όλα αυτά, ναι, όλα αυτά, θα μπορούσα να συνεχίσω, να πω και άλλα, και άλλα περισσότερα, όλα αυτά, και άλλα, ναι, αμέτρητα, όπως οι άμμος της ερήμου, ναι, πείτε μου, δεν είναι όλα αυτά κανόνες; ανακεφαλαιώνω, κι αν θέλετε, κρατήστε σημειώσεις, η λογική της επιβίωσης με έκανε να βάλω το σημάδι, η λογική της ερμηνείας με έκανε να καταλάβω, μέσω του σημαδιού που έβαλα, ότι η έρημος στην πραγματικότητα δεν ήτανε παρά ο τάφος του, η λογική της μνήμης με έκανε να θυμηθώ, μέσω του τάφου ως συμβόλου, τον θάνατό του, η λογική του θανάτου του, συνεχίζω, η λογική της απώλειας ή της φθοράς, αν προτιμάτε, με έκανε να αντιληφθώ πόσο παράλογη ήταν η κατάσταση στην οποία είχα βρεθεί, λίγο ακόμη, η λογική της αίσθησης του παραλόγου με έκανε να δω πόσο μάταιη και δίχως κανένα απολύτως νόημα ήτανε η δοκιμασία μου, και τελειώνω, η λογική της ματαιότητας με έκανε να καώ, να πονέσω, να κλάψω, να τρομάξω, να ξυπνήσω, να

ταραχθώ, να ζαλιστώ, να μείνω άγρυπνη μέχρι να ξημερώσει, να παραμείνω ακίνητη και με ανοιχτά τα μάτια επάνω στο κρεβάτι μου, κάτω από το πάπλωμά μου και να καταριέμαι την ώρα και τη στιγμή που γνωριστήκαμε, την ώρα και τη στιγμή που τον αγάπησα, την ώρα και τη στιγμή που πέθανε, που τόλμησε πριν από εμένα να πεθάνει, και ναι, κύριοι, αυτή είναι η λογική της κατάρας μου, μάλιστα, κύριοι, έτσι ακριβώς λειτουργεί η λογική μου, σας αρέσει η λογική μου, κύριοι; πείτε μου, σας αρέσει; γιατί δεν απαντάτε, κύριοι; κρίμα, λυπάμαι, δυστυχώς, δεν έχω άλλη λογική, αλήθεια, μα ακόμα και αν γινόταν να αλλάξω τη λογική μου, τον τρόπο, αν προτιμάτε, που σκέφτομαι και αναλύω τα πράγματα με κάποιον άλλον που ίσως θα σας φαινόταν πιο σωστός, με τον δικό σας ίσως, όχι, δεν θα το έκανα, καλύτερα να έμενα για πάντα κάτω από το πάπλωμα μου με δύο φίδια ανάμεσα στα πόδια μου, ναι, χίλιες φορές καλύτερα, πώς είπατε; είπατε, πρόσεξε τι εύχεσαι; μην το αρνείστε τώρα, το είπατε, σας άκουσα, αυτό πιστεύετε λοιπόν; ότι εγώ φταίω για το μαρτύριο για τη δοκιμασία του κοριτσιού στο χθεσινό μου

όνειρο; ότι όλο αυτό δεν είναι παρά κάτι που το ευχήθηκα εγώ και άρα, αφού το ευχήθηκα ή μάλλον και μόνο που το ευχήθηκα, αυτό και μόνο ήταν αρκετό για να συμβεί και έτσι απλά συνέβη; ή όχι, αφήστε, σας έχω κάτι ακόμα καλύτερο, εγώ ευχήθηκα να μείνω για πάντα, δεν το ξεχνώ αυτό το πάντα, θυμάστε, λέγαμε για τον θεό, θα επιστρέψω σύντομα, ότι ευχήθηκα να μείνω για πάντα εδώ, κάτω από το πάπλωμά μου, με μόνη συντροφιά δυο φίδια, που θα παλεύουν αιώνια, ναι, αιώνια, από το για πάντα ακούγεται καλύτερα, που θα παλεύουν ανάμεσα στα πόδια μου, κι αφού το ευχήθηκα, μετά αυτό συνέβη, δηλαδή δεν συνέβη ακριβώς, αλλά το είδα να συμβαίνει μέσα στο όνειρό μου, μόνο που κάτι έλειπε, για την ακρίβεια έλειπα εγώ, αφού αντί για μένα κάτω από το πάπλωμα βρισκόταν ένα άγνωστο κορίτσι, με το οποίο το μόνο κοινό που είχαμε ήταν ότι μου έμοιαζε λιγάκι, εντάξει, μάλλον θα έλεγα ότι μου έμοιαζε αρκετά, απλώς ήταν λίγο, ελάχιστα πιο όμορφη από εμένα, αλλά και πάλι, για εσάς που δεν μας έχετε δει ποτέ, ούτε εμένα, εννοώ, μα ούτε και εκείνη, αυτή η ομοιότητα, το ξέρω, δεν σας λέει τίποτα,

για εσάς όλα τα κορίτσια κάτω από το
πάπλωμά τους ίσως να είναι ίδια, έτσι αφού
έχω τη δύναμη να βλέπω να
πραγματοποιούνται όλα αυτά που εύχομαι,
προτίμησα, έστω την τελευταία στιγμή, να
βάλω στη θέση μου μια άλλη, μια που μου
μοιάζει αρκετά, μια, ας πούμε, σαν κι εμένα,
και κάπως έτσι να υποστώ το μαρτύριο ή να
περάσω τη δοκιμασία του ονείρου μου δια
αντιπροσώπου, σωστά; αυτό δεν είναι το
σενάριο που φτιάξατε; αυτή δεν είναι η
ερμηνεία σας; και εντάξει, εντάξει, εγώ να το
δεχτώ, αλλά πείτε μου, αλήθεια, σκεφτήκατε
καθόλου, πως ίσως και να συνέβη το
αντίστροφο; τι πάει να πει τι εννοώ; αυτό που
καταλάβατε, να μην ήταν το κορίτσι η
αντιπρόσωπός μου, που έζησε, που ίσως ζει
ακόμα, μιλάμε για το πάντα, μην
ξεχνιόσαστε, που ζει, λοιπόν, τον εφιάλτη
μου, αλλά να είμαι εγώ η δική της
αντιπρόσωπος που βρίσκομαι τώρα εδώ και
σας μεταφέρω, σας περιγράφω, σας
αναπαριστώ το δράμα της, γιατί; δεν ξέρω,
πείτε μου εσείς, που είστε καλοί στο να
κατασκευάζετε σενάρια και υποθέσεις, για
να ζητήσω βοήθεια; για να σας δημιουργήσω

ενοχές; για να αποσπάσω την προσοχή σας; για να τραβήξω την προσοχή σας, μήπως, και ύστερα να σας μιλήσω για άλλα θέματα, ας πούμε, πιο σημαντικά; ας πούμε, πιο δικά σας; ναι, είπα δράμα, ναι, αυτή τη λέξη χρησιμοποίησα, βλέπω πως το προσέξατε, το ήξερα πως θα σας κάνει εντύπωση, κάποιες λέξεις πάντα κάνουν εντύπωση, εγώ έχω ήδη πει αρκετές λέξεις, αλλά νομίζω ότι οι δύο που σας εντυπωσίασαν πιο πολύ ήταν το πάντα και το δράμα, δεν θέλω να σας απογοητεύσω, αλλά αυτές οι δυο λέξεις δεν γίνεται να λειτουργήσουνε μαζί, η μία δεν πάει με την άλλη, το δράμα θέλει ένα τέλος για να κριθεί, για να δικαιωθεί, για να αποκτήσει νόημα, το πάντα δεν έχει τέλος, πάει να πει δεν έχει και συνέχεια, εξέλιξη, δεν έχει το και τι έγινε μετά, τι θες να έγινε μετά; αφού λέμε για πάντα, για πάντα σημαίνει εκτός του χρόνου, ξέρετε, χωρίς το χρόνο, όμως, το δράμα δεν υπάρχει, συγγνώμη, καταλαβαίνω, σας κάνω να βαριέστε με αυτά τα ακατανόητα, καλύτερα να επιστρέψουμε στο δράμα, λοιπόν, του κοριτσιού, ή μήπως θα προτιμούσατε στο πάντα; καλά, εντάξει, ορίστε, μπερδεύτηκα κι εγώ, ας πάμε

καλύτερα πίσω στον θεό και στην τιμωρία που λέγαμε, εντάξει, μην φωνάζετε, δεν λέγαμε, έστω λοιπόν, που έλεγα, ή μάλλον ας τα μοιράσουμε, εσείς φέρατε στην κουβέντα τον θεό κι εγώ την τιμωρία, σωστά; σωστά, ορίστε, την λύσαμε την παρεξήγηση, δικός σας άρα ο θεός, δικιά μου η τιμωρία, ας δεχθούμε ότι τα φίδια είναι η τιμωρία του κοριτσιού του ονείρου μου, ας πούμε ότι είναι ένα είδος ποινής που της επιβλήθηκε από κάποιον, είδατε, αποφεύγω να μπλέξω πάλι τον θεό σας, ας πούμε από κάποιον, ο οποίος κάποιος έχει την εξουσία και τη δύναμη να επιβάλλει τέτοιες ποινές σε αυτούς που τις αξίζουν, τι πάει να πει που τις αξίζουν, κύριοι; που έχουν κάνει κάποιο, είναι βαριά η λέξη, μα ήδη έχουμε σηκώσει άλλες πολλές, βαρύτερες, που έχουν κάνει, λοιπόν, κάποιο, ας πούμε, έγκλημα, ωραία, ποιο θα μπορούσε, άραγε, να είναι το έγκλημα του κοριτσιού αυτού, που να επισύρει, είδατε πώς προσέχω τις λέξεις που επιλέγω να σας πω; που να επισύρει, λέω, τέτοια φριχτή κι απάνθρωπη ποινή; πώς είπατε; ναι, έχετε δίκιο, βιάστηκα να χαρακτηρίζω την ποινή, αλλά το έγκλημα, τη

λέξη έστω έγκλημα, δεν φρόντισα ούτε με ένα επίθετο να την προσδιορίσω, διορθώνω, ποιο θα μπορούσε, άραγε ξανά, να είναι αυτό το έγκλημα το ειδικθές του κοριτσιού, που έκανε τον άορατο κριτή να φτάσει στο σημείο να επιβάλει τόσο βαριά ποινή μέσα στο όνειρό μου; τώρα δικαίως δεν απαντάτε και σωπαίνετε, άλλωστε, αυτό είναι αδύνατο να το γνωρίζετε εσείς, αλλά, εντάξει, μπορείτε, νομίζω να κάνετε μια υπόθεση, μα ελάτε τώρα, σας παρακαλώ, τολμήστε, δοκιμάστε, έτσι κι αλλιώς, δεν έχετε να χάσετε απολύτως τίποτα, ούτε ο λόγος σας δεν πρόκειται να θεωρηθεί ως αμφισβήτηση της κρίσης του δικαστηρίου ούτε θα αλλάξει κάτι από την ουσία, από τα δεδομένα της υπόθεσης, ελάτε, κουβέντα κάνουμε, πείτε μου, σας ακούω, ποια υπόθεση; ποιο δικαστήριο; ελάτε τώρα, και πώς ξεφύτρωσε αυτή η ποινή; έτσι, από το πουθενά, νομίζετε; πάντα προηγείται η δίκη της ποινής, και της ποινής πάντα προηγείται το έγκλημα, είδατε; εδώ το πάντα ταιριάζει, λειτουργεί, αλήθεια, απορώ γιατί δεν το σκεφτήκατε, ο νόμος, κύριοι, το σύστημά του και ο μηχανισμός, να κάτι που υπάρχει σίγουρα για πάντα, το

ξέρω, ακούγεται σαν γρίφος, σαν μυστήριο, αφού το όνειρο ξεκίνησε με το κορίτσι να βρίσκεται εδώ επάνω στο κρεβάτι μου και να κοιμάται με τα μάτια ανοιχτά, όχι δεν ήτανε νεκρή, δεν ήτανε θανατική ποινή αυτό που της επέβαλαν, ήταν κάτι χειρότερο, αφού το όνειρο, λοιπόν, ξεκίνησε, εδώ, επάνω στο κρεβάτι, με το κορίτσι κάτω από αυτό το πάπλωμα, και με δυο φίδια ανάμεσα στα πόδια του, πώς θα μπορούσατε εσείς με αυτό το δεδομένο να φανταστείτε όλα όσα προηγήθηκαν; έτσι δεν είναι, κύριοι; όχι, δεν είναι έτσι, σας είπα, εντάξει, ίσως δεν με προσέχατε, σας είπα ότι το όνειρο αυτό το ονειρεύτηκα μέσα σε ένα άλλο όνειρο, θυμάστε τι σας είπα; ότι είχα πέσει χθες να κοιμηθώ; ότι κοιμήθηκα και είδα ένα όνειρο; ότι στο όνειρο αυτό ήμουνα πάλι, λέει, εγώ; ότι και μέσα στο όνειρο και πάλι εγώ κοιμόμουν; ότι εκεί, μέσα στον ύπνο του ύπνου μου, έβλεπα ένα άλλο όνειρο μέσα στο όνειρό μου; ποιος το επέβαλε αυτό το δεύτερο το όνειρο; μήπως αυτός ο ίδιος που επέβαλε και την ποινή; μήπως, αν ήταν η ποινή το δεύτερο το όνειρο, το πρώτο όνειρο ήταν το δικαστήριο; και μήπως τότε το

έγκλημα αυτό, που κρίθηκε στο πρώτο όνειρο και τιμωρήθηκε στο δεύτερο, μήπως, όχι, ας μην βιαζόμαστε καλύτερα, άλλωστε, το ξέρω, το αισθάνομαι, σας κούρασα, καλύτερα, ας κάνουμε εδώ ένα διάλειμμα, όχι, καθίστε, μην απομακρύνεστε, άλλωστε, ήρθε η ώρα οι νικητές του διαγωνισμού μας να πάρουν το βραβείο τους, αλήθεια, τι νομίζατε; ότι το είχα ξεχάσει; ή μήπως ότι τόση ώρα το απέφευγα; εγώ κρατάω τον λόγο μου, όσοι από τους κύριους, λοιπόν, κατάφεραν να βρουν κάτι που να διαρκεί, που να κρατάει για πάντα, ή όσοι νόμιζαν τουλάχιστον ότι το βρήκαν, αλλά και οι άλλοι που έστω προσπαθήσανε, μπορούνε τώρα να συνεχίσουν, όχι μονάχα να ακούν ένα γυμνό κορίτσι να τους μιλάει και να τους λέει για το τι έκανε χθες βράδυ στο κρεβάτι του, αλλά και να το βλέπουνε, πώς ακριβώς θα γίνει αυτό; μην βιάζεστε, θα δείτε, θα με δείτε, είναι, που λέτε, όχι χθες, μα σήμερα το βράδυ, τη νύχτα, εννοώ, που έρχεται, που όλοι εσείς θα πάτε κάποια στιγμή και θα ξαπλώσετε, θα πέσετε για ύπνο, κι εκεί μέσα στον ύπνο σας θα δείτε ένα όνειρο, το όνειρο αυτό, το αποψινό, θα πάει κάπως έτσι, θα

είστε εσείς, λοιπόν, όχι όλοι μαζί, μα ο καθένας μόνος του, ναι, μην σας φαίνεται παράξενο, το ίδιο όνειρο θα δείτε όλοι, μόνο ο ήρωας θα αλλάζει, αλλά η ιστορία, τα δεδομένα, η εξέλιξη θα είναι σε όλους ίδια, λοιπόν, θα είσαστε εσείς και βρισκόσαστε μέσα σε μία λίμνη, όσοι δεν ξέρετε κολύμπι, μην τρομάζετε, θα υπάρχει μια βάρκα, πάνω στη βάρκα θα είσαστε εσείς, μα δεν θα είστε μόνοι, θα είμαι κι εγώ, θα είμαι γυμνή, θα είμαι κορίτσι ακόμα, θα κάθομαι στο πλάι σας, θα σας μιλώ κι εσείς θα με ακούτε, θα σας μιλώ και θα είμαι εκεί, θα με ακούτε με τα μάτια σας, κι ύστερα με τα χέρια σας, κι ύστερα με τη γλώσσα, κι ενώ εγώ θα σας μιλώ, θα αρχίσει να νυχτώνει, θα ανάψετε ένα φεγγάρι μέσα στο όνειρο, για να μπορείτε έτσι να με βλέπετε και μέσα στο σκοτάδι, θα σας μιλώ, όχι, δεν έχουνε τα λόγια μου καμία σημασία, οι λέξεις μου δεν θα έχουν νόημα, θα είναι μονάχα ήχοι, θα είναι τα λόγια μουσική κι οι λέξεις μου τραγούδια, κι ύστερα θα νυστάξετε, θα κλείσετε τα μάτια, κι ύστερα θα σας πάρω αγκαλιά κι εκεί θα κοιμηθείτε, και το φεγγάρι θα σβηστεί μες στο βυθό της λίμνης, και εκεί

μέσα στο όνειρο θα δείτε ένα άλλο, σε αυτό το άλλο το όνειρο θα είστε εσείς και πάλι, και πάλι θα βρισκόσαστε πάνω σε μία βάρκα, και πάλι, λέει, θα είσαστε μέσα σε μία λίμνη, όλα θα είναι όπως πριν, μόνο εγώ θα λείπω, θα λείπω, θα με ψάχνετε, θα είναι παντού σκοτάδι, τίποτα δεν θα ακούγεται, τα λόγια μου θα έχουν σβηστεί μες στο βυθό της λίμνης, κι ύστερα θα έρθει ο πανικός, κι ύστερα θα έρθει ο τρόμος, θα αρχίσετε τότε να φωνάζετε μήπως και σας ακούσω, μα επειδή ποτέ δεν μάθατε ποιο είναι το όνομά μου, θα λέτε λέξεις άσχετες, στην τύχη διαλεγμένες, κι ύστερα, όταν θα τελειώσουν οι λέξεις των ανθρώπων, θα βγάξετε άναρθρες κραυγές, μα απάντηση καμία, και τότε είναι που βγάλετε και τα δικά σας ρούχα, θα μείνετε κι εσείς γυμνοί, όπως γυμνή ήμουν κι εγώ στο πρώτο όνειρό σας, κι ύστερα θα βουτήξετε μέσα στη μαύρη λίμνη, ναι, ακόμα κι όσοι δεν γνωρίζετε καλά να κολυμπάτε, θα πέσετε όλοι στο νερό, θα βυθιστείτε όλοι, και εκεί μέσα στον βυθό θα βρείτε ένα κορίτσι, θα είναι γυμνό όπως κι εγώ, θα είναι κορίτσι ακόμα, θα έχει τα μάτια ανοιχτά, θα έχει πια πεθάνει, και τότε θα το

καταλάβετε ότι αυτή η λίμνη, η λίμνη μέσα στο όνειρο μέσα στο όνειρό σας, όχι, δεν είναι μια κανονική λίμνη όπως οι άλλες, εκεί όπου βουτήξατε, εκεί όπου κολυμπάτε είναι ένας τάφος σιωπηλός, υγρός και παγωμένος, τι θέλετε; τι ψάχνετε εσείς στον κάτω κόσμο; τι αναζητάτε εσείς εκεί, που ο κόσμος σας δεν το έχει; μια τιμωρία; μια ποινή; μία δοκιμασία; εμένα; την εικόνα μου; μήπως την αγκαλιά μου; μιλήστε, μην φοβόσαστε, έτσι κι αλλιώς μες στο βυθό κανείς δεν θα σας ακούσει, έτσι κι αλλιώς στον τάφο μου μόνο εγώ υπάρχω, κι εγώ εδώ είμαι πια νεκρή, έτσι όπως ήμουν νεκρή και, όχι, νεκρή όπως και όταν, ξυπνήστε, μην το συνεχίζετε, νεκρή όταν ξεκίνησα, ξυπνήστε, εντάξει, φτάνει, όπως εδώ, όπως εδώ, ξυπνήστε μέσα στο όνειρο, ξυπνήστε και στα αλήθεια, κάποτε, τώρα πάντα, φτάνει, φτάνει, σας λέω, αρκετά, ξεχάστε ότι ακούσατε, ξεχάστε ότι θα δείτε, εξάλλου έχουμε ακόμα και έναν γρίφο για να λύσουμε, κρατήστε, κύριοι, τις δυνάμεις σας, ελάτε, ξυπνήστε, αναδυθείτε, κοιτάξτε, ξημερώνει, πρέπει να δώσουμε ένα τέλος σε αυτήν την ιστορία, δεν νομίζετε; δεν γίνεται να αφήσουμε έτσι της νύχτας τα

μυστήρια να σκοτεινιάσουνε τη μέρα αυτή που έρχεται, ελάτε, λίγο ακόμα, θυμάστε πού είχαμε μείνει; ναι, σωστά, στο έγκλημα, είπαμε πως αν τα φίδια κάτω από το πάπλωμα είναι η τιμωρία, η τιμωρία αυτή επιβλήθηκε από αυτόν που δημιούργησε τα ίδια τα φίδια, αλλά και το πάπλωμα και το κρεβάτι και το κορίτσι μέσα σε αυτό και τα ανοιχτά τα μάτια του και γενικά ολόκληρο το όνειρο, ποιος το δημιούργησε, κύριοι, το όνειρο αυτό, όχι, μην απαντάτε μα εσύ, εμένα, τότε, ποιος με δημιούργησε; έτσι δεν θα τελειώσουμε ποτέ, ένα ένα τα βήματα, λοιπόν, ακούω, ναι, έτσι, πολύ καλύτερα, σωστά, το προηγούμενο όνειρο δημιούργησε το επόμενο, άρα στο προηγούμενο όνειρο, σε εκείνο όπου απλώς κοιμόμουν μόνη στο κρεβάτι μου, έλαβε χώρο το δίκη που επέβαλε και την ποινή που συμβολίζει το όνειρο που ακολούθησε, αυτό τι σημαίνει, κύριοι, ελάτε τώρα, είμαστε κοντά, ότι το πρώτο όνειρο, θυμάστε, άραγε, πώς τέλειωσε; όχι, καταλαβαίνω, είναι λογικό, με εμένα να ξυπνάω και να πηγαίνω στο παράθυρο για να σκεφτώ τι ακριβώς ήταν αυτό που ονειρεύτηκα στο δεύτερο όνειρό

μου, θυμάστε; ναι, τώρα θυμηθήκατε, εκεί ακριβώς το είχαμε αφήσει, τι πάει να πει τι έγινε μετά; σας λέω, αν τύχει να περάσει κάποιος από εσάς κάτω από το παράθυρο αυτό, θα δείτε, θα με δείτε, ακόμα εκεί θα είμαι και θα σκέφτομαι, κι όσο σκέφτομαι εκεί, μέσα στο πρώτο όνειρο, τόσο θα τιμωρούμε, είτε εγώ η ίδια είτε δια της αντιπροσώπου μου, μέσα στο δεύτερο όνειρο, έτσι, αυτό είναι, επιτέλους, βλέπετε; καταλήγουμε, η σκέψη μου είναι αυτή που από μόνη της μου επιβάλλει την ποινή, η σκέψη μου με τιμωρεί, αυτή και τίποτα άλλο, μες στο μυαλό μου βρίσκεται ο δικαστής που καταδίκασε το σώμα μου ή έστω το σώμα αυτού του κοριτσιού, πάει αυτό, το βρήκαμε, όμως, για μια στιγμή, ακόμα δεν έχουμε εντοπίσει που βρίσκεται το έγκλημα, μήπως αν επαναλάβουμε αυτόν τον ίδιο τον απλό τον συλλογισμό, θα το ανακαλύψουμε κι αυτό; ελάτε, έχει αρχίσει ήδη να ξημερώνει η μέρα, ποιος γέννησε το πρώτο όνειρο, ποιος έστησε το δικαστήριο που δίκασε και καταδίκασε το έγκλημα της ιστορίας μας; ναι, ξέρω, τώρα πια νομίζω πως παραείναι εύκολο, είμαι εγώ, εγώ που σας μιλάω, για

την ακρίβεια είμαι εγώ που έπεσα χθες
βράδυ και κοιμήθηκα, αμέσως μόλις
σκότωσα, όχι, όχι ακόμα, περιμένετε, δεν
ήταν έγκλημα που σκότωσα, μην βιάζεστε,
ακόμα δεν ξέρετε, δεν μπορείτε καν να
ξέρετε ποιος ήτανε αυτός που σκότωσα, όχι,
σας λέω, μην φεύγετε, καθίστε, ακούστε με,
ακόμα δεν τελείωσα, έχω ακόμα να σας πω,
έχω πολλά ακόμα, το ξέρω, δεν προλαβαίνω,
η μέρα, όχι, στο φως της μέρας, όχι, δεν
γίνονται αυτά τα πράγματα, ακούστε μόνο
αυτό τουλάχιστον,

ακούστε, σας παρακαλώ,

και ύστερα ξεχάστε με,

όχι, δεν ήτανε αυτό, δεν ήτανε αυτός, το
έγκλημά μου,

έγκλημα ήταν που κοιμήθηκα

και τιμωρία μου είναι που ακόμα
ονειρεύομαι.

γύρω από τους αστραγάλους της

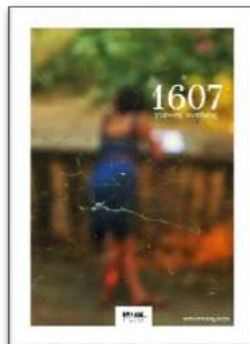
με ξύπνησες από νωρίς.
μου είπες ψέματα πως είχε πάει δώδεκα.
πως τέλειωνε ο χρόνος.
μου είπες πως με ονειρεύτηκες,
πως είχε γεύση από χώμα, από χορτάρι, το
φιλί μου.

μου ζήτησες μιαν εκδρομή
- σε πήγα.
πήγαμε πάλι στο χωριό.
καθίσαμε στο ίδιο το τραπέζι.
ήταν νωρίς και ερημιά.
μου είπες «διώξε τα σκυλιά».
φοβήθηκες.
ύστερα, στην επιστροφή,
με φίλαγες κάθε φορά που άλλαζα
ταχύτητα.
κάποιο αμάξι μας προσπέρασε
- οι άνθρωποι μας κοίταζαν κι έκαναν τον
σταυρό τους.
μου είπες στο κρεβάτι να γυρίσουμε.
«ακόμα ούτε δώδεκα», είπες, «δεν έχει
πάει».

άλλη μια τέτοια κυριακή
κ σίγουρα χαθήκαμε.

κυκλοφορούν επίσης
από τις εκδόσεις dreamtigers:

κεντρική διάθεση:
www.dreamtigers.gr

day got tired of me

Βόλος, Νοέμβριος 2015

στην Ευαγγελία

γύρω από τους αστραγάλους της
© γιάννης αντάμης, dreamtigers